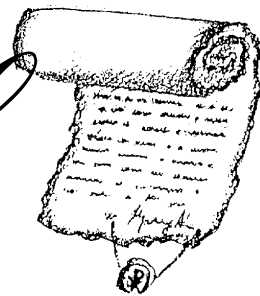

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2018. szeptember 09. Veni Sancte

XXVI. évfolyam 2. szám

NEKTÁR I. Kunbaracs

**Egyházközségi táborban voltunk Kunbaracson
2018. július 12-15. között.**

- Ez most nem nyaralás lesz, hanem tábor - mondtam a páromnak.

- Nem lesz sok 2 imaóra és egy mise egy napra? Ez összesen 4 mise 6 zsoltosma négy nap alatt. Fogja ezt a gyerek bírni? – kérdeztem.

- Nem baj, azért vigyünk neki biciklit is, hadd mozogjon végre szabadon, amennyit akar. Itt Budapesten úgyszemint engedem ki az utcára egyedül, még kicsi. Ja, és főzőm sem kell legalább.

Na így indultunk el. Aztán megtörtént a baj: a táborban kilyukadt a bicikli kereke!!!

- Fújjuk fel! - mondja a fiam.

- Hát nem hoztunk pumpát. - mondom. – Menj, fiam, kérdezd meg, kinek van pumpája. Hátha bírja valamedig.

Lettpumpa, kettő is. Egy órát tudott kerekézni a fiam két pumpálás között. Így húztuk ki négy napig, de őt ez nem zavarta. Hát pumpált.

Aztán jöttek a programok: mise, imaóra, sport, előadások csütörtökön és pénteken, utána kiscsoportos beszélgetések.

- Hogyan fogom a gyerekeimet ennyi programra becserkészni?

Hát nem kellett. Jött magától imádkozni nem is ásítózott közben. Pingpongozott, csocsózott, focizott. Nagyon komolyan vette a sportversenyt. Délutánonként ijáskodott is. A többi gyerekkel traktorozott az erdőben a mezőn. Szaladt a tábori kutya a vontató után. Mesélte, hogy milyen pompás, zötykölődős kirándulás volt.

A második napon mesemondó jött hozzánk. Nemcsak a gyerekeknek, hanem a felnőtteknek is mesélt még sosem hallott meséket. Szívesen hallgattuk őt. Olyan jól érezte magát ő is, hogy a tábor végéig ottmaradt velünk és bekapcsolódott a többi programunkba is. Ezen az estén a gyerekek a csillagokat tanulmányozták nagy érdeklődéssel. Volt szakértőnk is, aki annyira felkeltette a jelenlévő felnőttek és gyerekek érdeklődését, hogy még másnap is erről beszéltek.

A délelőtti előadások /ami nekünk felnőtteknek szolt/ témája szokatlan reakciót váltott ki a jelenlévőkből. Mindenesetre elgondolkodtató volt, még utána is beszélünk róla. Az biztos, hogy mindkét eszmecsere megragadott minket. A verbita szerzetes és a fiatal atya gondolatait mindenki néma csöndben hallgatta. Az előadások után volt lehetőség beszélgetni is az előadókkal. Nagyon örültünk, hogy a fiatal atya maradt a déli misére is.

Egyébként, amikor a felnőttekhez szóló, bármilyen program volt, addig a gyerekeinkkel fiatal, erdélyi srácok játszottak és csináltak nekik klassz programokat. Megnyugtató volt bentről a felhőtlen, boldog nevetésüket hallani.

- Ilyen jól érzi magát az én gyerekeim is?

A sportversenyeket nagyon komolyan vette mindenki, még a felnőttek is. Tollaslabda, méta, pingpong, sakk, foci, csocsó stb. versenyek voltak. Az eredményhirdetésekor minden kisgyerek, nagygyerek kapott érmet. Le sem vették a nyakukról olyan boldogok voltak.

Érdekes a gyerekek egyszer sem türelmetlenkedtek mise vagy imaóra közben. Szépen csendben, a kisebbek sétatálla figyeltek, szüleiknél megpihelve, erőt gyűjtve, vagy elszenderedve. Nem hangoskodtak, nem voltak türelmetlenek, nem volt ezer kérdésük pont mise alatt.

Az utolsó délután a sportversenyek után kenyeret dagasztottak a gyerekek. A mi fiúnk szereti az ilyen konyhai, maszatolós dagonyát, úgyhogy a többi kis kuktával együtt élvezettel gyúrták, dagasztották a tésztát. Kis cipókat szaggattak a mancsok, szépen megformázták, még kolbászszelvényeket is nyomtak a közepébe. Alig várták, hogy megsüljön a kemencében a sok kis cipócska /tizenhét darab lett/ Hiába voltunk vacsora után, a kenyérek hamar a kis gyomrocskába kerültek. - Nagyon finom volt - mondták.

Este tábortűzet gyújtottunk. Az esti imát itt mondtuk el. Mindenki elmondhatta, hogy kiért imádkozna még, kiért ajánlja fel imáját. Nagyon megható volt a családok őszinte, kedves gondolata. Aztán vidám hangulatban /valahonnan egy kis

A TARTALOMBÓL:

Értünk Kunság mezein.....	2. oldal
A tábor, a közösség	2. oldal
A közösség ereje	3. oldal
A „bevitt” munka	3. oldal
Gondolatok a táborról, tábori élményeim	3. oldal
Három nap alatt	4. oldal
A Kunbaracs - Nagytényi Kamarakórus hiteles története	5. oldal
NEKTÁR élményeim.....	5. oldal
Piroska és Farkas.....	6. oldal
Ünnepeljünk együtt.....	6. oldal
Krónika.....	6. oldal
Naptár.....	6. oldal

búfelejtő is előkerült/ énekeltünk, beszélgettünk. A nagyobb gyerekek tüzeltek rendesen, nem aludt ki a tűz éjjel egyig. Ezalatt a rövid idő alatt kis kórusunk, akik szépen tudtak énekelni, profi vezetéssel megtanultak egy nagyon szép, többszólamú éneket, amit a táborút mellett elénekelték nekünk. Nagy sikerük volt.

Mi felnőttek sokan ismertük egymást főleg miséről, többségükkel én még sosem beszéltem. A táborozás időt hagyott mindannyiunknak arra, hogy pihenjünk, mozogjunk, beszélgessünk egymással. Erre az előadások, sportprogramok, más programok között maradt idő bőven. Én ezt az időt mindig kihasználtam. Nagyon jó volt a többiekkel hallgatni. Az ő történeteik, sorsaik rendkívül tanulságosak voltak, sőt példaértékűek. Láttuk, hogy mennyire értékes minden apró cselekedet, amit az ember a másikért tesz, amit akár én is megtehetnék a másikért, a közösségért. De eddig nem volt időm semmire. /?/ Vajon lesz-e majd a tanévben? Néhány dologra biztos.

Bizonytalanul, kételkedve, kicsit tartva a táborról indultunk el. Mit fogunk csinálni, biztosan uncsi lesz, tuti nem lesz TV, nem lesz több gyerek stb. Hát minden rendben volt. Voltak játszótársak, sporteszközök, hozott bicikli, jó program, konyha gyümölcstállal, konyhából nyíló „konferenciaterem”. A TV nem hiányzott senkinek és a telefoncsörgés se. Volt időnk magunkra, kicsit lassítottunk. Tudtunk a másikra is figyelni.

Köszönjük minden jelenlévőnek a beszélgetéseket, az odafigyelést. Nagyon gördülékeny, gazdag volt a program. Köszönjük azoknak, akik mindannyiunk örömére megszervezték, és akik lebonyolították a programokat. Nem kis munka volt. /M Zs, S Sz/

Értünk Kunság mezein Ért kalászt lengettél, Tokaj szőlővesszein Nektárt csepegtettél.

A nektár jelentését talán az édes nedű, édes, értékes, felséges ital leírásban foglalhatjuk össze. De a méhészek számára is fontos, mert ez a növények nektármirigyei által termelt édes váladék, melyből a méhek a mézet készítik. Az értékes ételek teszik lehetővé az egészséges életet is, és akkor vagyunk egészségesek, ha egészben, egy(ész)ben, egységben vagyunk.

Az egyházközségi táborunk záró délelőttjén több név is felmerült, hogyan hívjuk a jövőben. A fellendült karok száma ennél a javaslatnál volt messze a legnagyobb, ez a név gyakorlatilag mindenkinek nagyon tetszett, és azóta is ezt használjuk. Így eldöntött ténynek tekinthetjük, hogy a jövőben, amikor a **Nagytétényi EgyházKözség Táborát** szervezzük, akkor a **NEKTár-t** szervezzük majd.

A **NEKTár**ról eszembe jutott egyből a táborunk egyik legsikeresebb „intézménye”, a gyümölcstál. Azt kértük a táborlakóktól még a tábor előtt, hogy hozzon mindenki egy kis gyümölcsöt majd, amit kiteszünk egy tátra, és aki arra jár, ehét belőle. Egy amolyan kis találkozó vagy, beszélgető-pontnak képzeltük el. A gyümölcstál mellett volt a kávézóhelyünk is, ami szintén hozzájárult az ötlet sikerességéhez. Hihetetlen mennyiségű gyümölcs érkezett, ami ki is tartott végig. Reggel már az ébresztés előtt elindult az élet a gyümölcstál körül, amihez azt hiszem az is hozzájárult, hogy nagyon jó helyen volt a táboron belül. Aztán az étkezések után, a szünetekben is, itt mindig meg lehetett egymást találni. Azt hiszem, hogy nekem azért volt egyből szimpatikus a **NEKTár** szó, mert erre a gyümölcstálra, és az itteni jókedvre emlékeztetett.

Maga a kifejezés 2 jól elkülöníthető részből áll, az egyik a **NEK**, amely a **Nagytétényi EgyházKözség**ből képzett betűszó. A magyar nyelvben a –nek gyököt több dologra is használjuk, például birtokviszonyra, vagy tulajdonító, viszonyító ragként, (például: valakinek adok, képzelem, stb.) és persze a többes szám harmadik személyét is kifejezhetjük vele.

A második rész a **Tár**, amely gyökből rengeteg szavunkat képezhetjük, igazi nagy szóbokor ez, de majdnem minden kifejezés területet, térséget, tárolást és hasonló képet, fogalmat jelent, **TAR**talmaz.

Én itt most arra gondolok, ha csak az eddigieket egy mondatba próbálnám összefoglalni, hogy a **NEKTár** számomra azt is jelentheti:

A **Nagytétényi EgyházKözség** számára sok fenséges értéket tároló és tartalmazó program, amelytől egészséges és egységben lévő életünk lehet.

A tábor, a közösség

Mikor először hallottam a szentmisén, hogy Egyházközségi tábor szerveződik, arra gondoltam, micsoda jó, csapatépítő, ismerkedős lehetőség ez! Majd többször átgondolva kissé megriadtam: csapatépítő program annak, aki a „csapat” tagja... Végül volt olyan szerencsénk (amiért nagyon hálásak vagyunk), hogy egy személyes megszólítás, meghívás után már úgy éreztem, hogy része lehetünk a családdal ennek a „csapatnak”, az Egyházközségnek.

A táborba érkezés utáni ismerkedés, a „randevűk” igazán kellemes, oldott hangulatban teltek. Már régóta szerettünk volna nyitni a közösség felé, csak hogy egy olyan igazi, összeszokott csoportot láttunk magunk előtt ahova nem mertünk „betolakodni”. Ezek a kisebb beszélgetések, „találkozók” változtattak ezen, megláthattuk azt a nyitott, befogadó csapatot, amihez már látatlanban is szerettünk volna tartozni.

Mivel három eleven, mindenre kíváncsi gyermekemmel maradtam a táborban, így a kiscsoportos beszélgetéseken, előadásokon csak keveset tudtam részt venni, de őszintén mondhatom: abból is táplálkoztam, új gondolataim születtek! (Hát még, ha végig hallgathattam, figyelhettem volna az előadókat!)

A mindennapi imák, a szentmisék egy külön lelki töltetet adtak, megállva egy kicsit, egy kis értékes időt eltöltve egymással, a Jó Istennel. Emellett könnyen elmeget az ember a szürke hétköznapiakban, de ez itt most lehetőség volt arra is, hogy megújulhassunk, a terheket lerakva a lelkünk feltöltődhessen. Én legalábbis így éltem meg... Az, hogy a három kisgyermekemnek mi volt a legmegragadóbb? Nos, a játékok, a focizás, a mese az biztosan, többször emlegették itthon is! És ezzel együtt a közösség is, mert a tábor utolsó napján azt a kérdést kaptam meg a csemetéimtől: jövőre is jövünk a táborba? Én nagyon szeretnék!

Börcsök Nikoletta

A tapasztalat a fenti mondatot mindenestre csak megerősíti, és ahogy a régi mondás tartja: a példa (tapasztalat) erősíti a szabályt.

Visszatérve még kicsit a NEK betűszóra. Feltűnhet nekünk, hogy ezt mostanában sokat hallhatjuk, olvashatjuk. Ez a betűszava ugyanis a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak is, amelyre most olyan nagy erővel készül Egyházunk. Ez a véletlen szintén megerősíthet bennünket abban, merthogy érdemes ezekre a „véletlenekre” akár mint jelekre is odafigyelni, hogy a táborunk, a NEKTárunk, Jézussal együtt halad. A NEKTár alatt mi mindenestre 4-szer is ünnepeltük az oltáriszentséget!

Végül befejezésül, ha már a jeleknél tartunk, szeretném megemlíteni, hogy több olyan család is eljött a táborba, akikkel korábban alig-alig találkoztunk, és akikkel most mélyebb ismeretséget lehetett kötni. Tehát jelenlegi megítélésem szerint az egyházközségünk építkezésének a NEKTár kihagyhatatlan elemévé vált! Istennek legyen Hála!

Az egyik szervező: Szeibert András

A közösség ereje

Kis családdal szombat délelőtt érkezünk meg a táborba, éppen zajlott az előadás...Kuzmich Dodó fogadott bennünket, rögtön tájékoztatott hol alszunk, hol fürdünk, hol eszünk. Mindeközben már Dani fiunk el is vegyült a gyerekek között, akik épp a számháborúhoz készültek!

Belecsöppentünk a tábor közepébe, már mindenki tele volt élménnyel, új ismertségekkel, s rögtön azon kaptuk magunkat, hogy mi is sodródunk, s együtt haladunk a többiekkel. Ugyan Réka lányunk egyikünket mindig lefoglalta, de az ő nyugodtsága szerencsére azt is lehetővé tette, hogy a programokon mindannyian részt vehessünk.

Kedvenc részem, a reggeli ébresztő volt, ami ostorcsapással kezdődött, majd kolomp és csengő szó, aztán éneklés, majd kis itókázás. Nagyon hangulatos volt, nem is maradt a szobában senki, "ugrottak" ki az ágyból a

reggeli tornára, amit Puskás Eszter tartott nagy lelkesedéssel. Persze volt, aki páholyból nézte őket, s büszkélkedett a férjére, feleségére, hogy milyen jól mozog!

13 éve tartozom ehhez az egyházközséghez, de még nem éreztem ennyire a közösség erejét. Rengeteget beszélgettünk, felhőtlenül neveltünk, együtt étkeztünk, mosakodtunk, közösen énekeltünk a tábortűznél és több mindent megtudtunk a másiktól.

Számunkra két nap volt az egész, gyorsan eltelt, de várakozásunkon felüli volt, amilyen lelkülettel hazatértünk. Azóta is emlegetjük a kunbaracsi tábor egymás között.

Köszönöm a jó Istennek, hogy létrejöhett ez a 4 nap, köszönöm a szervezőknek, hogy az Ő nevében, erejével létrehozták ezt a tábor.

Jövőre újra megyünk, de már nem csak két napra!!!

Németh Zsuzsanna

A „bevitt” munka

Kedvenc pékiparból vett hasonlatommal kezdtem (a dagasztás minőségének egyik jól mérhető paramétere az ún. „bevitt dagasztó munka”), de megállt a toll a kezemben.

Ami különösen tetszett a tábor során, hogy ki-ki a vállalt feladatát gondos felkészülés, előkészítés után nagy odaadással, körültekintéssel, pontosan hajtotta végre. Az alapos előkészítő munka (a „bevitt munka”) minden esetben bőséges gyümölcsöt termett.

Utalok az első esti templomtörténeti vetélkedőre, amikor már a csapatösszeállítás játékos módja lázba hozta a vetélkedőket; a legkisebbek reggeli kincskereső játékára. A délutáni kézműves foglalkozások egyaránt megmozgatták kicsik és nagyok fantáziáját; a hajnali kávé szolgálatra; az egész napos terülj-terülj asztalra.

A „kiscsoportos” művészettörténeti előadás témája a Szent László Legenda ábrázolások középkori templomfreskókon és annak szimbolikája volt.

Időközben alkalmam volt a tereskei templomban megtekinteni a mai Magyarország egyetlen teljesnek tekinthető Szent László-freskósorozatát. Köszönöm András, hogy az előadásodon hallottakkal felvértezve jobban élvezhettem a látványt.

Csak néhány példát hoztam, azzal a megjegyzéssel, hogy elnézést kérek azoktól, akikről nem tettem említést. Bizonyára mások visszaemlékezései kárpótolják őket. Élmények sokaságát őrzöm a táborról, találkozások, beszélgetések, jó ízű nevetések és még sorolhatnám. Kell ennél több? Az első plébániai tábor....

(Botosi)

Gondolatok a táborról, tábori élményeim

Az alábbiakban a táborral kapcsolatos érzéseimet, tábori élményeim szerelném röviden megosztani az olvasókkal. A jelentkezés előtt az előkészület időszakában bennem is felmerült a kérdés, hogy menjek vagy ne menjek. A meghozott döntés és a jelentkezés után várakozással teli izgalom időszaka következett, ki lesz ott, hogy lesz, mi lesz, nekem mit fog adni, én mit adhatok a többieknek. A tábor időpontjának közeledtével egyre inkább azt éreztem, hogy jó döntés volt jelentkezni, és a várakozás izgalma mellett egyre erősödő nyugalmat is éreztem, mely érzés a megérkezés és az ottlét folyamán egyre fokozódott.:)

A helyszín számomra megfelelő volt, kellően egyszerű ahhoz, hogy el tudjak szakadni a hétköznapi modern világunktól, de mégsem okozott semmi nehézséget az ott töltött napok során.

A beköltözés alatt általános iskolai táborozások nosztalgikus emlékeit juttatták eszembe a helyszíni sajátosságok: szobabeosztás, többünknek közös fiú-háló, vizesblokk, étkezdé, közösségi terem, napirend, reggeli torna, torna-, sportpálya, ami akár még "gyülekező tér" is lehetett volna, szinte csak a tábori zászló hiányzott. :) De volt viszont egy tágas csendes helység, a mi kis tábori „kapolnánk”.

Az ismerkedős játék jó kezdet volt, megalapozta az alaphangulatot, mely azután szerintem végig kitartott. A napi-rendben megfelelő arányban voltak a hitéleti, lelkeségi és a változatos kikapcsolódási programok. Volt többek között: imádság, szentmise, előadások, mese, sport, tábortűz, beszélgetések, stb. és sok nevetés, kacagás, derűs arc. Az ellátásunk nagyon gondos és házias volt.

A táborban mindenkinek lehetősége volt elvonulni, magában lenni, elcsendesedni, de senki sem volt egyedül, mindig érezhettük, hogy a közösség részei vagyunk.

Én úgy éreztem, hogy természetesen gördülékenyen ment minden a napok során, az apró technikai nehézségek könnyen megoldódtak, mintha nem is az első tábor lett volna, hanem egy összeszokott társaság sokadik alkalma.

A tábor folyamán jó volt az évközi misékről ismerős arcokkal személyesen megismerkedni, az ismerősökkel találkozni, együtt lenni, együtt tenni-venni. :) Jó volt látni a gyermekek vidámságát, a felnőttek önfeledt játékos pillanatait, az időződő testvérek aktivitását, a közösség lelkes buzgó-ságát.

Nekem külön nagy élmény volt az épített világból, a város forgatagából, a napi rutinból kiszakadva, a teremtett világban a pusztában lenni, a háttérzajoktól mentesen csendesebben, kicsit szabadabban létezni. Fokozottabban megtapasztalni az igazi csendet, az éjszakai sötétséget, a csillagok ragyogását, a tejútrendszer tündöklését, a mély belső

Nagyon örülök, hogy sikerült megszervezni ezt az egyházközségi tábor és sok-sok programmal gazdagítani, annak érdekében, hogy minél jobban megismerjük egymást, egymás családját. Szerintem sok élménnyel, felejthetetlen tornákkal, ébresztőkkel gazdagodhatott mindenki.

Az én feladatomban volt a családokat fitten tartani, minél több mozgást belevinni a tábori napokba. E sportokban többen is megmértethették a maguk és egymás erejét, ügyességét és tudását, mint például; futballban, asztaliteniszben, sakkban, csocsóban, métában és még több más sportágban.

Nekem kifejezetten tetszett, hogy nem hagyományos módon ismerkedhettünk meg, hanem megszabott időben, különböző „randihelyeken” tudhattunk meg ezt-azt partnerünkről.

A lelki feltöltődésre több lehetőség volt, nemcsak a szentmisék, de a csend és az előadások is segítettek.

Szerintem mindenki nagyszerűen érezte magát. Örülök, hogy egy ilyen közösség épült és alakult ki a résztvevő családokból!

Puskás Eszter

Öröm volt leülni és beszélgetni olyanokkal, akikkel a misén vagy utána csak futtában szoktunk egymásnak köszönni, mert a teendők siettetnek minket. Megismerkedhettünk számunkra új sporttal, énekekkel és játékokkal. Plusz pont, hogy a gyerekek szabadon élvezhették a rohangálást a nagy területen.

Jó érzés volt együtt lenni azonos gondolkodású, hasonló értékrendű emberekkel, akikkel meg lehetett osztani a gondolatainkat kötetlen beszélgetések között.

Ági&Tamás

lelki élményeim titkát, az egyes testvérek sajátos egyedi személyiségét, a közösség támogató, megtartó és inspiráló erejét, szeretetét, és mindezekben megérezni, és észrevenni Mennyei Atyánk szerető, gondoskodó tekintetét.

Számomra a tábor egyaránt szolgálta a lelki és fizikai felfrissülést, kikapcsolódást, és a plébániai közösség épülését.

Köszönöm minden táborozónak a bátor, aktív részvételét és a hozzáadott értékeket.

Külön köszönöm Ákos atyának a tábor pártfogását és, hogy aktív jelenlétével biztosította a szükséges, megfelelő hitéleti, és lelkeségi háttérrel, egyházunk támogatását.

Várom a következő alkalmakat, és kívánom, hogy mások is megtapasztalhassák ezeket az élményeket.

Szeretettel: Erdélyi József

Három nap alatt...

Különös dolog az idő és a távolság, a hosszúságuk érzékelése közben könnyen zavarba jöhetünk. Így történhet ez például csütörtöktől vasárnapig tartó hosszú hétvége során, hiszen van úgy, hogy elszalad és van, hogy visszaérkezve úgy tűnik, mintha hetekre mentünk volna el otthonról. Valahogy ez utóbbit éreztünk mi a kunbaracsi családi tábor után.

Milyen volt a Nektár? A családunk szűkszavú, erősen kamaszodó tagjai azt mondják: Jó volt! Ennyi? De talán nem is lehet, nem is kell jobban megfogalmazni. Ha az első alkalommal megrendezett plébániai táborra tizenéves, minden kritikusan fiatalok azt mondják, hogy jó volt, az bizonyíték. Tovább kérdezem, hogy mi volt jó? Sportprogramok, beszélgetések, gyümölcstál, tábortűz, mese. Ami épp eszünkbe jut, soroljuk. Ezek mind-mind szükségesek, fontosak és jók voltak és hálásak is vagyunk a szervezőtársaknak, hogy ennyi munkát, erőfeszítést tettek ezért a táborért az előkészületek alatt, de a legfontosabb tapasztalat azt gondolom nem ez. Inkább a másik korábban említett különös dolog: a távolság. A távolság ember és ember, ember és Isten között.

A tábor résztvevőivel évek óta ugyanabba a templomba járunk, a szentmisén egymástól néhány méterre ülünk, állunk, térdelünk a padokban. Vannak, akikkel az elmúlt tizenöt év alatt egyszer sem beszéltem, sőt azt gondoltam, hogy semmi közünk nincs egymáshoz.

És akkor kicsit bizonytalanul és bátortalanul elmegyünk együtt a családdal, no meg a többiekkel, egy pusztá közepén álló egykori majorságba, valamikori építőtáborba azért, hogy közelebb legyünk egymáshoz. Elutazunk otthonuktól és az eddigi közösségi terüinktől: a templomunk padjaitól majdnem nyolcvan kilométerre, hogy együtt eltöltsünk három napot. És ott Kunbaracson egymással beszélgetve, játszva, imádkozva és sportolva rájöttünk, hogy van bennünk közös, van közünk egymáshoz és hosszú évek távolságát három nap alatt el lehet tüntetni.

Nem véletlen, hogy eszünkbe juthat erről, hogy volt Valaki, aki az Isten és ember közti távolságot három nap alatt képes volt eltüntetni, és hisszük hogy ott volt Ő is velünk a Nektáron. Legyen így tovább is, itthon is és jövőre a táborban ismét!

Rátkai család

A Kunbaracs - Nagytétényi Kamarakórus hiteles története

(Egy botcsinálta karvezető emlékezései)

Az, hogy elmegyünk az egyházközségi táborba, nem volt kérdés. Az egyházközségi napon is támogattuk az ötletet és örültünk, hogy eljutott a megvalósulásig. Hogy hányan megyünk a táborba, az már problémásabb volt.

Házasságuk újabb próbája legyen ez a pár nap, amikor a kamaszkor különböző fázisaiban lévő 4 gyermekünk pampogása ellenére megpróbáljuk jól érezni magunkat, avagy felhőtlen kikapcsolódás kettesben, a bűdös kölyköket a nagyszülőkre sózva, kapjanak csak ők is a tutiból!?

Részben egy félreértés okán (úgy értesültünk, nem nagyon lesznek gyerekek a táborban) az utóbbi megoldás mellett döntöttünk. Az, hogy jól fogjuk érezni magunkat, ezek után nem volt kérdés. Hogy a tábor kapcsán külön feladatot kapok, na arra nem számítottam. Amikor Szeibert András megkeresett, hogy vállalom-e a tábori énekkar megszervezését, természetesen igent mondtam. Mindazonáltal érzelmeim az ügyben vegyesek voltak. "Szóval ennyit a pihenésről..." véleményezte drága feleségem - ott is

"szakmázní" fogsz. Ez azért nem teljesen igaz, ugyanis énekkart soha életemben nem vezettem, mezei énekes vagyok, azon belül is tenor - ami sokak szerint nem a zenei intelligencia csúcса - sőt, csak tenor

A karvezetés tehát meglehetősen távol áll tőlem, de hát gondoltam, hogy ha már az egyházközségi napon ugráltam, hogy majd én mennyi zenei szolgálatot vállalok (ami idáig bizony nem jött össze), akkor most talán nem kéne megfutamodni. Vettem tehát egy mély levegőt, előkerestem néhány kottát, melyekről úgy véltem, hogy esetleg képes lennék betanítani és reménykedtem, hogy úgylis elfelejtődik a dolog. Nem így történt. Már a táborba érkezésünket követő percekben felbukkant András és széles mosollyal biztosított, hogy a hamarosan kezdődő eligazításkor lesz lehetőségem az alakuló énekkarról beszélni.

Oké. A hebegve felvetett kérdésemre, hogy lenne-e valakinek kedve énekkarozni, meglepően népes számú jelentkező akadt, akik nagy része meg is jelent a megjelölt időpontban. Persze minket is utolért az amatőr énekkarok örök átka: a szólamok (nemek) aránya, hát, hogy is mondjam... nem volt ideálisnak mondható. Rengeteg lelkes hölgy és... nyomokban egy-két úriember képezte a frissen alakult dalárdát. – Sebjaj, számítottam én erre –

gondoltam elbizakodottan - hiszen készültem egy jó kis kánonnal, amit lehet vegyes szólamelosztással előadni. Nos, úgy tűnik tévedtem. A nem kellő megfontoltsággal kiválasztott kánon hangterjedelme oly nagynak bizonyult, hogy alig-alig sikerült olyan hangnemet találnom, melyben biztonsággal elő tudtam énekelni a művet. Persze frissen verbuvált dalnokaim is ugyanezen problémával küzdöttek: a melódia hol dörmögéssé fajult, hol pedig fékevesztett kukorékolásba csapott át. Megpróbálva menteni ekkorra már kissé megtépázott tekintélyemet, előálltam a csodafegyverrel: van ám itt egy nagyon szép, négyszólamú mű is. Olasz tradicionális zene, imádság az Alpokban harcoló katonáért. Ez már jobb választásnak tűnt, az embereknek tetszett, le is énekeltek szépen. Később az egyik hölgy elárulta, hogy már korábbról ismeri a dalt, kétszer is énekelte, igaz, mindkétszer temetésen. Ezen elgondolkodtam: a kórusmű tényleg egy halottért szóló ima. Én Olaszországban hallottam először egy tradicionális helyi nótákat éneklő férfiak előadásában; rögtön lenyűgözött. Később szeretett (olasz szakértő) nagynéném mutatott kottát belőle, ezúttal vegyeskari változatban, családi összejöveteleken énekelünk. Sajnos ő fiatalon meghalt, de a dal velünk maradt, Karácsonykor, amikor a nagy család összejön, mindig elénekeljük, Veronkára emlékezve. Mindenesetre én soha nem úgy gondolok rá, mint gyászénekre, sokkal inkább, mint egy reménységgel teli, a túlvilági életbe vetett hitről átítatott imádságra.

Lényeg, hogy ez a mű sokkal jobban ült újdonsült kamarakórusunknak, mint a korábbi kánon-kísérlet. Még maga a szervező András is kedvet kapott, hogy a férfi részleg segítségére siessen - igaz, őt leánya (maga kiváló énekes) gyorsan letiltotta a részvételtől. "Jaj, apu nemár...!" Tény, hogy a női szólamok igen stabilnak bizonyultak, a sok lelkes asszonynak és leányzónak köszönhetően. Lelkesedésből nem volt hiány a férfi szólamokban sem, a létszám viszont itt szólamonként 1 főre korlátozódott. Én magam identitás válsággal küszködve, hol a tenor, hol a basszus szólamba szálltam be, de természetesen szívem (és hangszálaim) a tenor szólam felé húztak. Az efféle nemek közti aránytalanságra akadnak százáros megoldások - hisz ki ne énekelte volna olyan vegyeskarban, melyben a tenor szólamot korpulensebb hölgy dalostársak egészítették ki - jómagam olyat is megéltem, hogy a basszust erősítette egy energikus hölgy, aki aztán a koncert napján azt is magától érzetődőnek vette, hogy a férfi öltözőben tartózkodjon...

Efféle megoldásokat hál' Istennek nem kellett alkalmazunk, énekkarunk létszámában csekély, ámde minőségben annál erősebb férfi részlege vette az akadályt! Egyébként a próbára szánt idő soha nem lépte át a napi fél órát, de

NEKTÁR élményeim

Már maga a meghívás sem a megszokott egyszerű hirdetésben merült ki. Személyes élményekhez kapcsolódóan történt a meghívás, többször, mintegy újraoltás jelleggel. Ezzel az ingadozókat – és ezek közé tartoztam én is - igyekeztek kibillenteni a stabilnak tűnő 'inkább-nem' állapotból.

A táborba érkezve csakhamar láthatóvá vált, hogy milyen sok ember, milyen sokféleképpen készült arra, hogy ez a tábor gördülékenyen és élvezetesen telhessen a résztvevők számára. Ez némely esetben konkrét anyagi áldozatot is jelentett a ráfordított (nem kevés) időn felül. Mindenki azon igyekezett, hogy lehetőségeihez mérten hozzátehesse valamit, ami szebbé tette az együtt töltött időt. Tetszetek az előadások, jók voltak a sportprogramok, a népmesék, illetve a közös beszélgetések, játékok, táborúz. Mindez arról tanúskodott, hogy a szervezők átgondoltan tervezték meg a széles korosztályi és érdeklődési körű csapat igényeit.

A tábor alapvető célja, miszerint a közösségben levő egyes embereket megismertesse egymással, maximálisan teljesült. Reméljük, ezzel sikerült valamit elindítani mindenkiben, hogy akkor lehetünk élő közösséggé, ha mindenki megtalálja a helyét és tevélegesen közre tud működni. Köszönjük szépen!

Németh József

inkább a 20 perc volt a jellemző. A második napon, zeneileg igen kritikus, vájtfüllű feleségem közölte velem: "na, ez kezd egész jó lenni, lesz belőle valami". És tényleg lett is. Bár szép lett volna a dalt a záró szentmisén előadni, sajnos nekünk muszáj volt az utolsó napon kora reggel hazaindulni, ezért az előadás az esti tábortűznél zajlott, ahol a hangulatot emelte, hogy a vészes gyorsasággal leereszkedő kunbaracsi éjszakában próbáltuk kislabilizálni - vagy emlékeinkből felidézni - a kottát.

Végül a Szentlélek hathatós közreműködésével: győzelem! - majd a jól megérdemelt taps - ez jó mulatság, férfimunka volt (na jó, az asszonyok is besegítettek egy csöppnyit...!)

Regenhart A.

PIROSKA ÉS FARKAS

nem voltak TV függők, de a barlangba szorult thaiföldi fiúkról szinte minden híradást megnézték.

- Rettenetes dolog volt! Nagymama, hogyan lehet tizenegy napot étlen-szomjan, sötétben kibírni? – kérdezte Piroska. Nagymama hallgatott, erre Farkas megszólalt: - Bizonyára jól felszerelve, hosszú túrára készültek, csak az áradás keresztülhúzta a tervüket. De nagyon! Kilenc napig keresték őket, míg rájuk találtak!

- Nagy szerencsénk volt, hogy találtak egy olyan üreget, amelyet nem lepett el a víz, - mondta Piroska - de állandó halálfélelemben élni napokon át, mi lesz velünk, ha még emelkedik a vízszint?

- Nem akármilyen focicsapat lehet az, és nem akármilyen lelki ereje lehet az edzőjüknek - vélekedett Farkas.

- Én meg azt gondolom, nem akármilyen lelkiületű nép az a thaiföldi - kapcsolódott be nagymama. Azt olvastam, hogy a buddhista vallásúak körében népszerű és gyakori dolog, hogy a fiatalok időszakosan kolostorba vonulnak. Ezek a barlangból szabadult 11-16 éves fiúk is – az ottani szokás szerint – leborotváltatták a hajukat és hálaadásul, meg a mentésnél meghalt bűvár emlékére, kilenc napig egy kolostorban laknak! A 25 éves edzőjük meg három hónapot fog ott szolgálni!

- Elképzélhető ez nálunk? Mennyire mély a mi hitünk? - tette fel a kérdést nagymama halkan.

Farkas viszont rikkantott egy nagyot: - Én tudok megoldást nagymama! És még csak kopaszra sem kell nyírni senkit!

Piroska kis ideig merőn figyelte Farkas arcát, aztán felkiáltott: - Hurrá! Ugye, oda lányok is mehetnek?

Nagymama megállapította magában: úgy látszik, most nem én fogom megmondani a tutit! És kíváncsian dőlt hátra a székében: - Halljuk, mi az a megoldás?

Ha összebeszéltek volna, akkor sem harsoghatták volna jobban együtt a gyerekek: - Jöjjenek velünk egyházközségi táborba! ke

KRÓNIKA

- Ápr. 14.** Budafoki Mozart Ifjúsági Zenekar koncertje templomunkban.
- Máj. 01.** Brenner János atya boldoggá avatása Szombathelyen.
- Máj. 26.** Élő rózsafüzér zárandoklat.
- Júl. 12-15.** Egyházközségi tábor Kunbaracson.
- Aug. 15.** Templomunk búcsúja.
- Aug. 26.** A Sursum Corda sorozat hangversenye volt templomunkban.

NAPTÁR

- Szept. 09.** Veni Sancte – tanévkezdő szentmisénk. A hittanórákat továbbra is hétfői napon fogjuk tartani.
- Szept. 14.** Esperes kerületi keresztút a budafoki kálvárián.
- Okt. 05.** A templom felszentelésének ünnepe, és ennek keretében a kerek házassági évfordulások és születésnaposok megáldása, közösségi megünneplése!

Ünnepeljünk együtt!

Október 5-én pénteken az esti Szentmisében, hálát adunk a jó Istennek azokért, akik idén jeles házassági évfordulót (1-5-10-15-20-25... és így tovább) vagy születésnapot (10-20-...-60-70, 75 évtől pedig 5 éves ugrásokkal tovább) ünnepeltek vagy ünnepelni fognak!

Az ünnepi Szentmisében házassági évfordulásaink megújítják szentségi fogadalmukat is! A hálaadás után szeretetvendégség lesz a közösségi házban.

Kérjük az ünneplőket, hogy jelentkezzenek a sekrestyében vagy a nemethzs10@gmail.com e-mail címen szeptember 30-ig.

Köszönjük azoknak, akik leadták az adatlapot, tőlük csak egy visszajelzést kérünk, hogy részt tudnak-e venni a Szentmisén.

**"Ünnepre jöttünk zengő énekszóval,
Hadd szóljon orgona s a szárnyaló dal!"
(Kerényi György)**

Rendszeres programjaink:

Első csütörtök – csendes szentségimádás a kápolnában.

Teadélután kéthetente kedden 15 órától a közösségi házban

Csütörtök esti beszélgetés a hónap 2. és 4. csütörtökén a Szentmise után a közösségi házban.

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőcsei Gábor plébános és Szeibert András, **Felelős kiadó:** Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (főszerkesztő) (1225. Budapest, Batthyány u. 34.

Tel: (30) 343-8508

szeibert.andras@halo.hu

Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (20) 915-5280

annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelezsekrenyébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.